

Dat heet dan gelukkig zijn

Mary Boduin

Een leven vol
muziek met Ann
en anderen

INHOUD

7	Voorwoord	87	Théâtre de Poche
11	Proloog	95	Ann, de perfectionist
13	Koninklijke Vlaamse Schouwburg	97	Vriendinnen
17	Louis de Funès	105	Stockholm, songfestival
23	Hier Marie, hop Marie	113	Muntschouwburg
33	Dag vreemde man	117	Maurice Béjart
41	Boekenverbranding	127	Herinneringen
47	Regen, mosselen, hoop	131	Pappa
55	Patrick	139	Venetië
57	De Welkom	143	Moet gaan
63	Ann, voorvalletjes	147	... en doorgaan
67	Een vaarwel	153	Liliane
71	Song	157	Songteksten
81	Een Franstalig reclamebureau	181	Epiloog
83	Even dichtbij weg	187	Met dank aan

Voorwoord

André Vermeulen en Mary Boduin

“Je boek, je krant, je sigaret,
Je warme sloffen naast ons bed”

Zaterdag 3 oktober 1970: Ann Christy zingt voor de allereerste keer ‘Dag vreemde man’ op televisie, in Canzonissima, de preselectie voor het Eurovisiesongfestival van 1971. Daar hoor ik de naam ‘Mary Boduin’ voor het eerst. Zij heeft die rake, directe woorden geschreven. In de finale van Canzonissima – februari 1971 – hebben vier van de twaalf liedjes een tekst van Mary. Ze heeft een stijl die ongewoon is voor Vlaanderen. Een manier van met taal om te gaan die indruk maakt. Ook inhoudelijk: “Ik wil geen onbenullige dingen op papier zetten”, zegt Mary daarover.

In dit boek vertelt Mary Boduin over haar eerste ontmoeting met Ann Christy en de innige vriendschap die daaruit groeide. Over de mooie, de trieste en ook de dolle momenten die ze samen beleefden (het verhaal over het mosselenbevrijdingsfront is hilarisch, maar heeft een tragische ondertoon).

Dolle momenten deelt Mary graag, met iedereen, dus ook met Ann Christy, met Ann Soetaert en Liliane Saint-Pierre. Het is wellicht geen toeval dat Mary Boduin samenwerkte met de drie Vlaamse zangeressen die ik het diepst in mijn hart draag en dat zij hen ‘woorden in de mond legde’. De zangeressen en de tekstschrijfster/componiste tilden mekaar naar een hoger niveau.

Het boek is ook een tijdsdocument, dat begint in de hippietijd in de jaren zestig, toen Mary actrice was, bij de KVS in Brussel maar ook in een film van Louis de Funès. Mary vertelt ook de ontstaansgeschiedenis van ‘Gelukkig zijn’, dat haar met Ann Christy op het Eurovisiesongfestival bracht.

Het boek biedt ook een inkijk in leven en carrière van Ann Christy, een beter begrip daarvan ook: waarom het zo vaak net niet lukte, hoe Ann vaak niet begrepen werd of hoe de verkeerde mensen haar carrière weer een andere weg uitstuurden.

‘Boduintje’, zo noemde Ann Christy haar wel eens. Boduintje heeft intens geleefd en doet dat nog altijd. En ze heeft er een fascinerend boek over geschreven.

André Vermeulen,

(Belgische journalist en voormalig nieuwsanker van de Vlaamse publieke omroep VRT. Van 1991 tot en met 2013 gaf hij rechtstreeks commentaar voor de VRT op het Eurovisiesongfestival).

©Johan De Vos

“Als ooit m'n vleugels zullen breken
dan dans ik beneden op de grond”
M. Boduin

Proloog

In 1967 schreef ik m'n eerste twee songteksten voor Louis Neefs en Anneke Soetaert. Toen was Yvonne Lex coach voor de zangeressen en Anton Peters voor de zangers bij Canzonissima, een reeks tv-programma's voor de selectie voor het Eurovisiesongfestival. Toen ik met hen in de KVS speelde vroeg Anton mij om iets voor Louis Neefs te schrijven. Dat werd “Alleen met z'n twee”, dat de B-kant werd van “Ik heb zorgen”. Yvonne stelde mij voor aan Anneke Soetaert en ik schreef voor haar “Verlangen”. Het werd tweede in de finale van Canzonissima net na “Ik heb zorgen”. Later bleek dat daar al een tekst op bestond, maar dat wisten wij niet. Daarom werd dit nummer nooit opgenomen. Tussen Anneke en mij ontstond er een diepe vriendschap. Ik schreef diverse nummers voor haar. We zagen elkaar en logeerden bij haar ouders in Ruislede of bij mij in Brussel. We gingen een maand naar Spanje en Toots Thielemans met zijn manager en tv-producer Ward Bogaert haalden ons op in Zaventem. Omdat Anneke direct daarna ergens moest zingen en waar Toots spontaan ook een optreden deed. De doorsnee mens kende hem amper! Anneke was – en is dat nog steeds – een lief mens, die in die tijd zeer bezorgd was om mij. Ze had een ongelooflijk mooie stem en als ze in het Engels zong was het net of

men een “black voice” hoorde. In 1971 nadat ze had meegespeeld in de musical “Hair” in Brussel vertrok ze definitief met haar echtgenoot Scott Bradford naar Amerika. We hielden contact, ik ging naar haar toe in Pennsylvania en later Florida en zij kwam af en toe nog terug in België. Ik vond het altijd jammer dat ze met haar bijzondere stem niet verder in de showbusiness is kunnen gaan. Zelf had ze het er ook moeilijk mee, maar de States is gigantisch groot en daar wemelt het van rondlopende talenten. Anneke blijft voor mij de grondlegster voor mijn carrière als tekstschrijver en componist. En ik hoop vurig, als er nog werelden komen na deze, dat ze dan volledig aan bod zal komen met haar uitzonderlijk talent. Daar zit ik bijna op te wachten, mijn lieve Anneke...

Met Anneke Soetaert, schrijven, zingen en lachen

Koninklijke Vlaamse Schouwburg

Een toneelperiode van tien jaar lag achter me. “Ja, meiske”, zei Vic De Ruyter, directeur van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg in Brussel. “Het is heel moeilijk rollen voor je te blijven vinden, door je lengte en je tongval”, zei hij. Het was waar. Ik was een meter vijfenzeventig lang en al deed ik m’n best om me aan de Vlaamse taal aan te passen, er klonken duidelijk Hollandse accenten door. Men gaf mij rollen van Duitse airhostessen of gravinnen, Zweedse vamps, Russische directrices van rusthuizen die allesbehalve rustig waren, mooie rollen in enkele Tennessee Williams-stukken en andere Engelstalige auteurs. En voor de rest liep ik mee met de actrices van mijn leeftijd als nonnen uit diverse soorten Dialogen van de Karmelieten en andere ordes, arme bedelvrouwen in Luther, hoer nummer zoveel in de Driestuiversopera van Bertold Brecht en bizarre verpleegsters in Marat/Sade van Peter Weiss. Bij een “rustperiode van drie maanden”, zo noemden wij dat onder elkaar, omdat er op die momenten niets

was, liepen we zenuwachtig rond want ons maandelijks salaris werd wel gewoon doorbetaald. En... we moeten toch iets presteren? Ging hij ons nog

Portret van Louis Neefs, waarvoor Mary haar eerste succesvolle songtekst 'Alleen met z'n twee' schreef.

inzetten of niet? Daarom mochten we wel eens buitenshuis spelen. Zo kreeg ik de toestemming om in de werkgemeenschap van Dries Wieme in de Beursschouwburg, ook in Brussel, een stuk te komen spelen, waarvoor de voltallige raad van beheer het oog op mij had laten vallen. Dat mij zo iets zou overkomen, een raad van beheer die... Het was "Oh les beaux jours" van Samuel Beckett, in het Nederlands "Gelukkige dagen". Ik was zevenentwintig jaar en minstens zesendertig jaar te jong voor de rol. De beroemde Franse actrice Madeleine Renaud had deze bijzonder mooie, avant-gardistische monoloog

van een uur en vijfenveertig minuten in Parijs gespeeld toen ze drieënzestig jaar was. Mijn eerste reeks was onder regie van Hugo Meert, die toen soms een regie in de Beursschouwburg deed. Een jaar of twee later speelde ik nog een reeks, maar toen onder regie van Denise De Weerdt, bij wie ik mij heel veilig en openbloeiend voelde. Ondanks de te jonge leeftijd kreeg ik uitstekende kritieken en was ik de Beursschouwburg heel dankbaar.

Mary, Jan Reusens en Nand Buyl in "Het ei" van Félicien Marceau.

Louis de Funès

In negentienzevenenzestig kreeg ik een aanbod om in een film van Louis de Funès een rolletje te komen spelen. Ik werd boven bij de directeur geroepen. Er was een Fransman in zijn bureau die als casting director voor Louis de Funès werkte. Hij zocht een grote jonge actrice met een speciale Franse tongval. Hij was alle Vlaamse theaters afgegaan, maar van afmeting grote Vlaamse actrices waren niet bepaald dik gezaaid. Als laatste theater deed hij onze schouwburg aan en directeur De Ruyter kon hem snel uit de droom helpen door mij als grote Nederlandse aan te bieden. Boduin was een meter vijfenzeventig lang en had een buitenlandse tongval in het Frans. De casting director leek, toen ik aan hem werd voorgesteld, tevreden. Ook toen hij in het Frans een gesprek met mij begon, leek hij helemaal overtuigd. Hij was opgelucht want hij hoefde niet meer verder te zoeken en kon nog een fijne dag in Brussel doorbrengen en een verrukkelijk bourgondisch restaurantje aandoen. Hij had ook een jonge acteur met buitenlandse tongval gevonden in de persoon van Ivo Pauwels die hij in een theater in Antwerpen had opgetrommeld. Louis de Funès wilde ons voor de draaidagen persoonlijk ontmoeten, omdat hij sinds enige tijd zelf zijn films produceerde. Hij wilde er

zeker van zijn dat, wat hij vroeg, ook helemaal klopte met wat hij in gedachten had. Toen wij ons dan ook voor een dag of twee samen in het Franse Boulogne moesten aanmelden, werden we ontvangen in de beroemde studio's van Billancourt, maar al spoedig met een wagen een uur ten zuiden van Parijs naar een buitenlocatie gebracht. Het was een snelle kennismaking, waarin we de goedkeuring van de Funès kregen. Maar voor we de volgende dag weer naar België gingen nodigde hij ons 's middags uit om met de hele cast mee te eten. De sfeer was ongedwongen en vrolijk. We voelden ons meteen aanvaard.

Na enkele weken werden we teruggevraagd voor een week of zes filmopnames van "Les grandes Vacances". Het was een leuke ervaring. Er waren enkele hachelijke momenten toen er tijdens een opname met petroleum op kleren werd gegooid die ik moest strijken. De vlam moest erin slaan, maar er was maar één uitgang in de grote tent waar de opnames doorgingen. Ik maakte een allusie op de grote brand van de Innovation in Brussel, waarop de Funès onmiddellijk beval de hele tent te ontruimen. Geen overbodig personeel mocht aanwezig zijn, zodat ik bij eventuele brand onmiddellijk vrij naar de uitgang kon rennen. Voor hem was er geen probleem, hij stond namelijk bij de uitgang.

Later had ik een leuke babbel met hem, waarin hij het had over zijn periode als barpianist in Parijs. En hoe hij pas na zijn tweeëntigste in zwart-wit films meedeed. Hoe hij nog maar pas zijn eigen producent was en dat hij een geweldige stand-in had, die ik al bezig had gezien. Wel wat gezetter dan de Funès, maar wel heel goed op

hem gelijkend. Toen ik met hem praatte viel het me op hoe ernstig en nauwgezet hij was. Hij nam echt de tijd voor onze babbel en liet zelfs een thermos met koffie voor ons aanrukken. Ik denk dat hij het even als een welkome afleiding beschouwde. En ik, die heel Louis de Funès niet kende voordat ik er door de Franse casting director over hoorde, raakte onder de indruk van de energie, het talent, de humor en de milde vriendelijkheid waarmee hij steeds met de hele crew omging. Na mijn terugkomst in Brussel maakte ik meteen m'n bagage om de grote vakantie bij mijn moeder in Rotterdam door te brengen.

Toen ik in september weer in Brussel kwam, bleek dat ik na mijn vertrek uit Frankrijk voor een rolletje in de film "La dame dans l'auto" van de Franse cineast Anatole Litvak was gevraagd. Men had in de Billancourt studio's een telefoonnummer van mij dat het nummer

van het café naast de schouwburg was, waar wij altijd na een voorstelling stoom afbliezen. Maar de cafébaas was niet in het bezit van het telefoonnummer van mijn moeder in Nederland, waar ik toen de vakantie doorbracht. Anders... anders had ik misschien regelmatig hele kleine filmrolletjes gespeeld en woonde ik in de Provence. Had ik een stukje wijngaard en een zwembad. En een aardige vriendin. Dromen mag. Zelfs nu nog. Maar een aardige vriendin... die heb ik gelukkig al lang. En dat is wel een reële droom.

Linkerbladzijde, boven: met Louis de Funès tijdens de opnames van "Les grandes Vacances".

Onder: met Chris Lomme en Denise De Weerd in "Boeing Boeing"
Deze bladzijde, boven: Mary in actie op de bühne

Onder: tussen Johan Kaart en Denise De Weerd bij "My fair lady"

